

ဝမ်ခွံဂ်ပြန်လောတ်ကဗိုန်တအခင်း Palaung State Liberation Front

ပြည်ထောင်စုငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံ (၂၁ ရာစုပင်လုံ) သို့ ပေးပို့သည့်
ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး PSLF/TNLA ၏
နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ အိတ်ဖွင့်ပေးစာ

သို့/

- ပြည်ထောင်စုငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံ (၂၁ ရာစုပင်လုံ)

ရက်စွဲ။ ၃၁၊ ၀၈၊ ၂၀၁၆။

စာအမှတ်။ ၁၁/ဦး-၅/၄နခ-၂၀၁၆။

အကြောင်းအရာ ။ ။ ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ နှစ် (၆၀) ကျော်ကြာ ပြည်တွင်းစစ်မီးကို အဆုံးသတ်နိုင်ရန်နှင့် ဆွေးနွေးညှိနှိုင်း၍ရရှိလာသည့်နိုင်ငံရေးသဘောတူညီချက်များဖြင့် ဖက်ဒရယ်ဒီမိုကရေစီပြည်ထောင်စုနိုင်ငံ တည်ဆောက်နိုင်ရန် မိမိတို့ ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး PSLF/TNLA ၏ အမြင်သဘောထားများ ပေးပို့တင်ပြခြင်း။

ပြည်ထောင်စုငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံ (၂၁ ရာစုပင်လုံ) သို့တက်ရောက်လာကြသည့် အစိုးရ၊ နိုင်ငံရေးပါတီများ၊ လွှတ်တော်ကိုယ်စားလှယ်များ၊ တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် နိုင်ငံတကာမိသားစုများ အားလုံးတို့အား မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်းစစ်မီးကို အဆုံးသတ်ပြီး၊ တိုင်းရင်းသားပြည်သူတရပ်လုံးကို ကိုယ်စားပြုနိုင်သည့် နိုင်ငံရေးသဘောတူညီချက် များရရှိနိုင်ရန်အတွက် အစပျိုးဆောင်ရွက်နိုင်ပါစေကြောင်း ဦးစွာနှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ပါသည်။

မိမိတို့ ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး PSLF/TNLA သည် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ ငြိမ်းချမ်းရေး ကော်မရှင်မှ မြန်မာ့တပ်မတော်၏ဆန္ဒအရထုတ်ပြန်စေလိုသည့် သဘောထားထုတ်ပြန်ချက်ကို မထုတ်ပြန်နိုင်သဖြင့် ယခု ညီလာခံသို့ တက်ရောက်ခွင့်မရှိခဲ့ပါ။ သို့ပါသော်လည်း ၂၁ ရာစုပင်လုံညီလာခံမှ မြန်မာနိုင်ငံရေးပြဿနာကို ဆွေးနွေးဖြေရှင်းနိုင်မည့် နိုင်ငံရေးရလဒ်ကောင်းများ ရရှိနိုင်လိမ့်မည်ဟု မိမိတို့အဖွဲ့အစည်းမှ မျှော်လင့်မိပါသည်။

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ နှစ် (၆၀) ကျော်ကြာ ပြည်တွင်းစစ်မီးကို အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းစေပြီး၊ အားလုံးပါဝင် လက်ခံနိုင်မည့် နိုင်ငံရေးဘုံသဘောတူညီချက်များရရှိနိုင်ရန်အတွက် မိမိတို့အဖွဲ့အစည်း၏ နိုင်ငံရေးသဘောထားများကို ၂၁ ရာစုပင်လုံညီလာခံသို့ အောက်ပါအတိုင်း နိုင်ငံရေးအိတ်ဖွင့်ပေးစာ ပေးပို့အပ်ပါသည်။

နှစ် (၆၀) ကျော်ကြာ ပြည်တွင်းစစ်မီး အပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းရေးနှင့် NCA စာချုပ်

မြန်မာနိုင်ငံ၏ ပြည်တွင်းစစ်မီးကြီးသည် ရာစုနှစ် တခုဆီသို့ ချဉ်းကပ်လာပြီး ကမ္ဘာ့အရှည်ဆုံးသောပြည်တွင်းစစ် နိုင်ငံဖြစ်လာနေသည်။ မြန်မာအစိုးရအဆက်ဆက်နှင့် မြန်မာ့တပ်မတော်ခေါင်းဆောင်အဆက်ဆက်တို့၏ မူဝါဒမှန်ကန်မှုမရှိသည့် အပစ်ခတ်ရပ်စဲရေးဆောင်ရွက်မှုများကြောင့် တိုင်းရင်းသားဒေသများတွင် စစ်မီးများဆက်လက်တောက်လောင်နေဆဲဖြစ်သည်။ ပြည်တွင်းစစ်မီးဆက်လက်ဖြစ်ပွားခြင်းဖြင့် စစ်တပ်အာဏာကို နိုင်ငံ၏အရေးပါဆုံး အခန်းကဏ္ဍသို့ တွန်းပို့ထားပြီး၊ စစ်ခေါင်းဆောင်များ၏ အာဏာကြီးစိုးရေးကို တရားသေစွဲကိုင်ထားလျက်ရှိသည်။

မြန်မာအစိုးရနှင့် စစ်ခေါင်းဆောင်အဆက်ဆက်တို့သည် တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းများအား လက်နက်နှင့်ဒီမိုကရေစီလဲလှယ်ရေး၊ လက်နက်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးလဲလှယ်ရေး၊ လက်နက်စွန့်ပြီးဥပဒေဘောင်တွင်းသို့ ဝင်ရောက်ရေး အစရှိသည့် ခေါင်းစဉ်အမျိုးမျိုးတပ်ကာ အပစ်ရပ်ရန်လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့သော ဆောင်ရွက်မှုမှန်သမျှသည် အဟောသိကံဖြစ်ကာ အချိန်တစ်ခုတွင် ယုံကြည်မှုများပျက်ပြီး တိုက်ပွဲများသာပြန်လည်ဖြစ်ပွားခဲ့ကြသည်။

၂၀၀၈ ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေအရ ပေါ်ပေါက်လာသည့် ဦးသိန်းစိန် အစိုးရလက်ထက်တွင် ပြည်နယ်အဆင့်၊ ပြည်ထောင်စုအဆင့် အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးများကို တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့အစည်းအတော်များများနှင့် ပြုလုပ်နိုင်ခဲ့သည်။ ထိုမှတစ်ဆင့် တစ်နိုင်ငံလုံးဆိုင်ရာအပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး ပြုလုပ်နိုင်ရန် ၂၀၁၃ နှစ်ကုန်ပိုင်းမှ စတင်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းခဲ့ကြပါသည်။ ၂၀၁၅ ခုနှစ် မတ်လတွင် မြန်မာအစိုးရ၏ ငြိမ်းချမ်းရေးဖော်ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းကော်မတီ UPWC နှင့် တိုင်းရင်းသားတော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများအကြား တစ်နိုင်ငံလုံးအပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးသဘောတူစာချုပ် NCA ကို မူကြမ်း အဆင့်ထိသဘောတူနိုင်ခဲ့သည်။

ထိုကဲ့သို့ မြန်မာပြည်ငြိမ်းချမ်းရေးအတွက် အရေးကြီးသည့် NCA သဘောတူစာချုပ် မူကြမ်းကို ရရှိခဲ့ပါသော်လည်း မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ပြည်တွင်းစစ်ကိုဆက်လက်ထားရှိလိုသော မူမမှန်သည့်ငြိမ်းချမ်းရေးသဘောထားကြောင့် တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့အစည်းများအားလုံး ပါဝင်လက်မှတ်ထိုးခွင့်မရရှိခဲ့ချေ။ ဦးသိန်းစိန် အစိုးရသည် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေသည့် အဖွဲ့အစည်းများကိုချန်လှပ်ထားခဲ့ပြီး၊ တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားသည့် တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့အစည်း (၈) ဖွဲ့နှင့်သာ ၂၀၁၅ အောက်တိုဘာလ ၁၅ ရက်နေ့တွင် NCA သဘောတူစာချုပ်ကို လက်မှတ်ရေးထိုးခဲ့ပါသည်။

ထို NCA သဘောတူစာချုပ်လက်မှတ်ထိုးပြီးသည်နှင့် မြန်မာ့တပ်မတော်သည် ရှမ်းပြည်တောင်ပိုင်းတွင် အခြေချသည့် ရှမ်းပြည်ပြန်လည်ထူထောင်ရေးကောင်စီ RCSS/SSA အား ရှမ်းပြည်မြောက်ပိုင်းဒေသရှိ တအာင်းအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် PSLF/TNLA လှုပ်ရှားရာ တအာင်း (ပလောင်) ဒေသဆီသို့ အင်အားအလုံးအရင်းဖြင့် တိုးချဲ့နေရာယူစေကာ တိုင်းရင်းသားအချင်းချင်း လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခဖြစ်စေရန် တွန်းပို့ခဲ့သည်။ တစ်နိုင်ငံလုံးအပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးသဘောတူစာချုပ် NCA သည် တိုက်ခိုက်မှုများကိုရပ်တန့်စေမည့်အစား တိုက်ပွဲများ ပိုမိုပြင်းထန်လာစေကာ ပြည်တွင်းလက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခကို ပိုမိုရှုပ်ထွေးစေခဲ့ပါသည်။

မြန်မာအစိုးရနှင့် မြန်မာ့တပ်မတော်သည် NCA သဘောတူစာချုပ်ပါ အချက်များကို စိတ်ကြိုက်ဆောင်ရွက်လိုသည်များကိုသာ လုပ်ဆောင်ခဲ့ပြီး၊ မြန်မာခေါင်းဆောင်များအလိုကျ နိုင်ငံရေးမူဘောင်ရေးဆွဲကာ မည်သည့်ရလဒ်မျှမရရှိခဲ့သည့် ပြည်ထောင်စုငြိမ်းချမ်းရေးညီလာခံကို ကျင်းပခဲ့ကြသည်။ ထိုကဲ့သို့ ပြုလုပ်ခြင်းမှာ ရရှိပြီးခဲ့သည့် NCA သဘောတူစာချုပ်ကို ကျန်ရှိသည့် တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများ ဆက်လက်မလိုက်ပါနိုင်စေရန်အတွက် ရည်ရွယ်ချက်ရှိရှိဆောင်ရွက်ခြင်းပင်ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးမူ (၆) ရပ်နှင့် လက်နက်စွန့်ငြိမ်းချမ်းရေးမူဝါဒမှာ ပြည်တွင်းစစ်ကို မည်သို့မျှ ရပ်တန့်နိုင်မည်မဟုတ်ဘဲ၊ NCA သဘောတူစာချုပ်မှာလည်း မြန်မာ့တပ်မတော်၏လိုရာဆွဲပြင်ဆင်မှု၊ လုပ်ဆောင်မှုများကြောင့် လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခများချုပ်ငြိမ်းခြင်း မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးအခန်းကဏ္ဍနှင့် လက်နက်စွန့်ခြင်း

နှစ်ပေါင်းခြောက်ဆယ်ကျော်ကြာ ပြည်တွင်းစစ်ကိုရပ်စဲပြီး၊ နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးဆိုင်ရာကိစ္စများနှင့် စပ်လျဉ်းပြီး လက်နက်ဖျက်သိမ်းရေး DDR နှင့်လုံခြုံရေးဆိုင်ရာပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး SSR တို့ကို ပြုလုပ်မှသာလျှင် အမှန်တကယ် စစ်မှန်သောငြိမ်းချမ်းရေးကို ရရှိမည်ဖြစ်ပါသည်။ သို့သော်လည်း ထိုကဲ့သို့ပြုလုပ်ရာတွင် ဘက်တဖက်တည်းကိုသာ

ဖိအားပေးလုပ်ဆောင်၍ မရချေ။ မြန်မာ့တပ်မတော်အပါအဝင် လက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းအားလုံး နိုင်ငံရေးသဘော တူညီချက် အသေအချာရရှိပြီးမှ ထိုကဲ့သို့ လက်နက်ဖျက်သိမ်းရေး DDR နှင့် လုံခြုံရေးဆိုင်ရာ ပြုပြင်ပြောင်းလဲရေး SSR တို့ကို အကြေအလည်ညှိနှိုင်းပြုလုပ်ကြရပါမည်။

မြန်မာစစ်ခေါင်းဆောင်တို့သည် နိုင်ငံနှင့်ပြည်နယ်များ၏ လုံခြုံရေး၊ ကာကွယ်ရေးအခန်းကဏ္ဍနှင့်ပတ်သက် လျှင် မြန်မာ့တပ်မတော်တစ်ခုတည်းသာတာဝန်ရှိသည်။ မိမိတို့တိုင်းရင်းသားတော်လှန်ရေးလက်နက်ကိုင် အဖွဲ့အစည်း များကိုတိုက်ခိုက်ချေမှုန်းရာတွင်ပင် နိုင်ငံတော်ကာကွယ်စောင့်ရှောက်သည်ဟု မြန်မာ့တပ်မတော်ကခံယူထားပါသည်။

မြန်မာစစ်ခေါင်းဆောင်အဆက်ဆက်တို့သည် တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများ အား လက်နက်ချရန်၊ လက်နက်စွန့်ရန်၊ ဥပဒေဘောင်တွင်းဝင်ရောက်ရန်၊ လက်နက်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးလဲလှယ်ရန်၊ လက်နက် နှင့်ဒီမိုကရေစီလဲလှယ်ရန် စသည့်ဖိအားပေးလုပ်ဆောင်မှုများကို မက်လုံး ပရိယာယ်အမျိုးမျိုးသုံးပြီး လုပ်ဆောင်ခဲ့ကြ ပါသည်။ အချို့ တိုင်းရင်းသားအဖွဲ့အစည်းများမှာ ထိုပရိယာယ်အောက် ပြားပြားမှောက်ခဲ့သော်လည်း နိုင်ငံရေးဖြေရှင်းမှု မရှိသောကြောင့် ပိုမိုအားကောင်းသည့် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးများ ပြန်လည်ပေါ်ပေါက်လာကြပါသည်။

မိမိတို့ တအာင်းလူမျိုးတို့၏ တအာင်းတပ်မတော် PSLA သည် ၂၀၀၅ ခုနှစ်တွင် အတင်းအကျပ်လက်နက် ဖြုတ်သိမ်းခံခဲ့ရပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ လက်နက်အားလုံးစွန့်ခဲ့သော်လည်း တအာင်းဒေသတွင်း အမှန်တကယ်ငြိမ်းချမ်းရေး မရရှိခဲ့ပါ။ တအာင်းလူမျိုးကို အကာကွယ်ပေးမည့်လက်နက်ကိုင်တပ်ဖွဲ့မရှိသည့်နောက်ပိုင်း မြန်မာ့တပ်မတော်၏ စစ်ရေး ကြီးစိုးမှု၊ အခြားသော တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်အဖွဲ့အစည်းများ၏ လက်နက်ကိုင်ဖိနှိပ်မှု နှင့်မူးယစ်ဆေးဝါးပြဿနာ ဆိုးရွားစွာကြီးထွားလာမှုတို့ကြောင့် တအာင်းလူထုတို့၏ပူးပေါင်းဆောင်ရွက်မှုဖြင့် တအာင်းအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော် TNLA ကို ဖွဲ့စည်းလှုပ်ရှားခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ထို့ကြောင့် ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး PSLF/TNLA သည် မည်သည့် အချိန်အခါ၊ အခြေအနေ မှ လက်နက်ချခြင်း၊ လက်နက်စွန့်ခြင်းပြုလုပ်မည် မဟုတ်ပေ။ တအာင်းလူမျိုး၏ အမျိုးသားလုံခြုံရေးဖြစ်သည့် နိုင်ငံရေး အရလုံခြုံရေး၊ နယ်မြေဒေသလုံခြုံရေး၊ စီးပွားရေးအရလုံခြုံရေး၊ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးတမ်းလုံခြုံရေး၊ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု အရ လုံခြုံရေး အစရှိသည်တို့အတွက် မိမိတို့ တအာင်းအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် TNLA မဖြစ်မနေ အခိုင်အမာ ရပ်တည်ကာကွယ်သွားရမည် ဖြစ်ပါသည်။

မြန်မာ့တပ်မတော်၏ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများအားတိုက်ခိုက်ချေမှုန်းသည့် နိုင်ငံတော်ကာကွယ်ရေးအခန်းကဏ္ဍ နှင့် လက်နက်စွန့်ငြိမ်းချမ်းရေးမူဝါဒမှာ ပြည်တွင်းစစ်ပဋိပက္ခကိုသာ ကြီးထွားစေပါသည်။

နိုင်ငံရေးဘုံသဘောတူညီချက်နှင့် ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံဖွဲ့စည်းခြင်း

နိုင်ငံရေးပြဿနာကို နိုင်ငံရေးနည်းလမ်းအရ တွေ့ဆုံဆွေးနွေးအဖြေရှာရာတွင် တိုင်းရင်းသားမိပြည်သူများ အားလုံးကိုလွှမ်းမိုးနိုင်မည့် နိုင်ငံရေးဘုံသဘောတူညီမှုများရရှိရန် ညှိနှိုင်းကြိုးပမ်းကြရပါမည်။ ထို ရရှိလာသည့် နိုင်ငံရေး ဘုံသဘောတူညီချက်များကို နိုင်ငံဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေတွင်ရေးဆွဲပြဌာန်းခြင်းဖြင့် လက်တွေ့အကောင်အထည်ဖော် ကြရပါမည်။

မြန်မာနိုင်ငံသည် ၁၉၄၇ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ၊ ၁၉၇၄ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေနှင့် ၂၀၀၈ ခုနှစ် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ စသည့် ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ (၃) ခုဖြင့် ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံကိုအုပ်ချုပ်ခဲ့သော်လည်း၊ အားလုံး ပါဝင်သည့်နိုင်ငံရေးဘုံသဘောတူညီမှုအပေါ် အခြေခံသည့်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ မဟုတ်သည့်အတွက် ငြိမ်းချမ်းရေး နှင့်အလှမ်းဝေးကာ တိုက်ပွဲသံများပြည့်နှက်၍ လာလျက်ရှိသည်။

တိုင်းရင်းသားတော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများနှင့် ဒီမိုကရေစီအင်အားစုတို့သည် ၁၉၉၂ ခုနှစ် မာနယ်ပလော စာချုပ်၊ မယ်သရောထာစာချုပ်များအပေါ် အခြေခံပြီး ဖက်ဒရယ်ပြည်ထောင်စုဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ (မူကြမ်း) ရေးဆွဲခဲ့ပါသည်။ ထိုနောက် တိုင်းရင်းသားတော်လှန်ရေးအင်အားစု၊ ဒီမိုကရေစီအင်အားစု၊ လူငယ်၊ အမျိုးသမီး အင်အားစု၊ လူထု အခြေပြုအခြေခံအင်အားစုများ အစရှိသည့်အလွှာပေါင်းစုံပါဝင်သည့် FCDCC ကော်မတီက ၂၀၀၆ ခုနှစ်တွင် ထိုအခြေခံဥပဒေကို ထပ်မံဆွေးနွေးအတည်ပြုခဲ့ပါသည်။ ၂၀၀၆ ခုနှစ် FCDCC နှင့် UNFC မွမ်းမံဖြည့်စွက် သည့် မူကြမ်းတွင် ပြည်နယ်သစ်ဖွဲ့စည်းခြင်း အခန်းကဏ္ဍပါဝင်လာပြီး၊ ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင် ပြည်နယ်များကို ဖွဲ့စည်းရာတွင် အမျိုးသားကိုယ်စားပြုပြည်နယ်နှင့် အမျိုးသားများကိုယ်စားပြုပြည်နယ်ဟူ၍ဖွဲ့စည်းရန် ရေးဆွဲထားပါသည်။ ထိုပြင် ပြည်နယ်တိုင်း ပြည်နယ်ဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲကျင့်သုံးရန် သဘောတူခဲ့ကြပါသည်။

ဖက်ဒရယ်ပြည်ထောင်စုဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲရာတွင် အခြေခံရမည့် အခြေခံမူ (၈) ချက်ကိုလည်း ချမှတ်သဘောတူကာ ယခုနောက်ဆုံး ၂၀၁၆-မိုင်ဂျာယန် မျက်နှာစုံညီအစည်းအဝေးတွင်ပါ ထပ်မံအတည်ပြုခဲ့သည်။ ထိုမူ (၈) ချက်မှာ-

- (၁) အချုပ်အခြာအာဏာ (Sovereign Power)
- (၂) တန်းတူရေး (Equality)
- (၃) ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့် (Self-determination)
- (၄) ဖက်ဒရယ်ပြည်ထောင်စုမူများ (Federal Principles)
- (၅) လူနည်းစုများ၏ အခွင့်အရေးများ (Minority Rights)
- (၆) ဒီမိုကရေစီအခွင့်အရေး၊ အခြေခံလူ့အခွင့်အရေး၊ ကျား/မဆိုင်ရာတန်းတူညီမျှရေး (Democracy, Human Rights and Gender Equality)
- (၇) ဘာသာရေးကိုအခြေမခံသော နိုင်ငံ (Secular State)

(၈) ပါတီစုံဒီမိုကရေစီစနစ် (Multi-party Democracy System) တို့ဖြစ်ပါသည်။ မိမိတို့ PSLF/TNLA သည် ဤကဲ့သို့ ဖက်ဒရယ်ပြည်ထောင်စုဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ ရေးဆွဲအတည်ပြုခဲ့သည့် ကြိုးပမ်းမှုအဆင့်ဆင့်တိုင်းတွင် ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းရင်းသားတော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်းများ သဘောတူအဆိုပြုထားသည့် ဖက်ဒရယ် ပြည်ထောင်စုဖွဲ့စည်းပုံအခြေခံဥပဒေ (မူကြမ်း) ကို မိမိတို့ PSLF/TNLA က ထောက်ခံသဘောတူပြီး ဖြစ်ပါသည်။

ပြည်ထောင်စုအဖွဲ့ဝင်ပြည်နယ်များဖွဲ့စည်းရာတွင် ရှစ်ပြည်နယ် (သို့မဟုတ်) ပြည်နယ်(၇)နှင့် တိုင်းဒေသကြီး (၇) အခြေခံမူကို လက်မခံနိုင်ပဲ၊ အမျိုးသားနှင့်အမျိုးသားများကိုယ်စားပြုမှုကို အခြေခံမည့်ပြည်နယ်ဖွဲ့စည်းခြင်းများ ဖြစ်သင့်ပါသည်။ ပြည်နယ်သစ်ဖွဲ့စည်းရန် အရည်အချင်းသတ်မှတ်ချက်ပြည့်မီသည့်လူမျိုးများကိုလည်း ပြည်နယ်သစ် ဖွဲ့စည်းရန်လိုအပ်ပါသည်။ ပြည်ထောင်စုကအမြင့်ဆုံးအာဏာကို ရယူကျင့်သုံးပြီး၊ ပြည်နယ်များ၏ ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့် ကိုအသိအမှတ်ပြုကာ အာဏာများလက်တွေ့ကျင့်သုံးနိုင်ရန် လိုအပ်ပါသည်။ သက်ဆိုင်ရာပြည်နယ်တိုင်း ယင်းတို့၏ နယ်မြေ၊ သဘာဝသယံဇာတ၊ လူမျိုး၊ ယဉ်ကျေးမှုလေ့ထုံးတမ်းများကို ထိန်းသိမ်းကာကွယ်ခွင့်၊ စီမံခန့်ခွဲပိုင်ခွင့်များ ပြည့်ပြည့်ဝဝရရှိသင့်ပါသည်။

တိုင်းရင်းသားလူနည်းစုများနှင့် ပြည်နယ်သစ်ဖွဲ့စည်းခြင်း

မြန်မာပြည်၏နိုင်ငံရေးနှင့်တိုင်းရင်းသားရေးရာပြဿနာရပ်များ ကိုင်တွယ်ဖြေရှင်းရာတွင် ပြည်နယ်များကို ပုံသေ အရေအတွက်ဖြင့် တရားသေဖွဲ့စည်းခြင်းမဟုတ်ပဲ၊ အကြေအလည်ဆွေးနွေးညှိနှိုင်းပြီး ပြည်နယ်သစ်များ လိုအပ်သလို တိုးချဲ့ဖွဲ့စည်းနိုင်ရန် လိုအပ်သည်ဟု အခိုင်အမာယုံကြည်ပါသည်။

ဖက်ဒရယ်ပြည်ထောင်စုစနစ်ကျင့်သုံးခြင်း၏ အဓိကရည်ရွယ်ချက်တစ်ခုဖြစ်သည့် အောက်ခြေဒေသန္တရအထိ ဒီမိုကရေစီနှင့်အခြေခံလူ့အခွင့်အရေးများ ကျင့်သုံးနိုင်ရန်ဖြစ်သဖြင့် အာဏာများကိုတတ်နိုင်သမျှ အဆင့်ဆင့်ခွဲဝေကာ ပြည်နယ်၊ ခရိုင်များကို ဖွဲ့စည်းကြရပါသည်။ ထို့ကြောင့် ပြည်နယ်များဖွဲ့စည်းပြီး အာဏာများခွဲဝေကျင့်သုံးစေခြင်းသည် သက်ဆိုင်ရာလူမျိုးနှင့် ဒေသန္တရလူထုတို့အား ယင်းတို့၏ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့်ကို လက်တွေ့ကျင့်သုံးစေခြင်းဖြစ်ပြီး၊ ဒီမိုကရေစီကို ခိုင်မာစေသည့်အပြင် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေးကိုလည်း အထောက်အကူဖြစ်စေပါသည်။

တိုင်းရင်းသားလူမျိုးပေါင်းစုံနေထိုင်သည့် မြန်မာနိုင်ငံတွင် တိုင်းရင်းသားလူနည်းစုများအား နည်းမျိုးစုံဖြင့်ခွဲခြား ဖိနှိပ်ခြင်း၊ အကာကွယ်ပေးမှုမရှိခြင်းတို့ကြောင့် ပဋိပက္ခပြဿနာမျိုးစုံပေါ်ပေါက်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေးကင်းမဲ့ခဲ့ကြရသည်။ ထို့ကြောင့် တိုင်းရင်းသားလူနည်းစုတို့၏ အခွင့်အရေးကိုအတတ်နိုင်ဆုံးကာကွယ်ရန်လိုအပ်ပြီး၊ ပြည်နယ်တစ်ခုအဖြစ် ရပ်တည်နိုင်စွမ်းရှိသည့်လူမျိုးကို ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့်ရှိသည့် ပြည်နယ်သစ်ဖွဲ့စည်းပေးရန် လိုအပ်ပါသည်။

ထိုကဲ့သို့ ပြည်နယ်သစ်များဖွဲ့စည်းခြင်းဖြင့် တိုင်းပြည်ပြိုကွဲခြင်း၊ လူမျိုးရေးပဋိပက္ခဖြစ်ခြင်းများ မဖြစ်ပွားနိုင်ပါ။ မြန်မာအာဏာရှင်များ ဝါဒဖြန့်ထားသည့်အတိုင်း သေးငယ်သောမြန်မာနိုင်ငံကို တိုင်းရင်းသား ၁၃၅ မျိုးအတွက် ၁၃၅ ပြည်နယ်ဖွဲ့စည်းရန်မလိုပါ။ မြန်မာနိုင်ငံတွင်လည်း တိုင်းရင်းသားများ ၁၃၅ မျိုးမရှိပါ။ တိုင်းရင်းသားလူနည်းစုများကို ပိုမို သေးငယ်ပျောက်သွားစေရန် လူမျိုးစုအမည်အမျိုးမျိုးဖြင့် ခွဲခြားသတ်မှတ်ခြင်းမပြုလုပ်သင့်ပါ။

လူနည်းစုအခွင့်အရေးကို ကာကွယ်မြှင့်တင်ခြင်း၊ နိုင်ငံရေး အရအသိအမှတ်ပြုခြင်း၊ ကိုယ်ပိုင်ပြဋ္ဌာန်းခွင့်ရှိသော ပြည်နယ်များဖွဲ့စည်းပေးခြင်းတို့သည် လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခများကိုရှောင်လွှဲစေသည့်အပြင် ပြည်ထောင်စု၏ စုစည်း ညီညွတ်မှုကိုလည်းအားကောင်းစေမည်ဖြစ်ပါသည်။

တအာင်းလူမျိုးနှင့် PSLF/TNLA

တအာင်း (ပလောင်) တိုင်းရင်းသားလူမျိုးတို့သည် ရှေးနှစ်ပေါင်းထောင်ချီကတည်းကပင် ယူနန်ပြည်နယ်တွင် လည်းကောင်း၊ မြန်မာနိုင်ငံဒေသ အရပ်ရပ်တွင်လည်းကောင်း ရှေ့ဦးကျစွာ အခြေချ နေထိုင်ခဲ့ကြပါသည်။ တရုတ်နိုင်ငံ ယူနန်ပြည်နယ်တွင် တအာင်းလူမျိုးစု လူဦးရေ သုံးသောင်းကျော်ရှိပြီး၊ မြန်မာနိုင်ငံတွင် ၁၀ သိန်းကျော်ရှိပါသည်။ ထို့ကြောင့် တအာင်း(ပလောင်) လူမျိုးသည် မြန်မာနိုင်ငံ၏ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးစု တစ်ခုဖြစ်ပါသည်။

တအာင်းအမျိုးသားတို့သည် ၁၉၆၃ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ပလောင်အမျိုးသားတပ်ဖွဲ့ PNF ကို ဖွဲ့စည်းလှုပ်ရှားခဲ့ပြီး၊ ၁၉၇၆ ခုနှစ်တွင် ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးအဖွဲ့ P.S.L.O အဖြစ် ပြောင်းလဲပြင်ဆင် ဖွဲ့စည်းခဲ့သည်။ ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် P.S.L.A သည် နဝတစ်တပ်၏ နည်းမျိုးစုံပြင်းထန်စွာ ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်မှုကြောင့် ၁၉၉၁ မေလ (၁) ရက်နေ့တွင် နဝတ နှင့် အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေး ပြုလုပ်ခဲ့ရပါသည်။ ထို့နောက် နဝတ တဖြစ်လည်း နအဖ စစ်အုပ်စုက ကောက်ကျစ်သည့် နည်း ပရိယာယ် အမျိုးမျိုးဖြင့် အင်အားသုံး ဖိအားပေးမှုကြောင့် ၂၀၀၅ ခုနှစ် ဧပြီလ (၂၉) ရက်နေ့တွင် လက်နက်ဖြုတ်သိမ်း ခံခဲ့ရပါသည်။

P.S.L.A အပစ်အခတ်ရပ်စဲပြီး နောက်ပိုင်းတွင် မာနယ်ပလောင်တွင် ကရင်အမျိုးသားအစည်းအရုံးနှင့် တော်လှန် ရေးအင်အားစုများ၏အကူအညီဖြင့် ၁၉၉၂ ခုနှစ် ဇန်နဝါရီလ ၁၂ ရက်နေ့တွင် ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး P.S.L.F ကိုဖွဲ့စည်းကာ ပလောင်အမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးအတွက် ဆက်လက်တိုက်ပွဲဝင်ခဲ့ကြသည်။

တအာင်း(ပလောင်)ဒေသကို လက်တွေ့ ကာကွယ်နိုင်ရန်အတွက် ပလောင်တပ်ဖွဲ့ တဖွဲ့မှာ မရှိ မဖြစ်လိုအပ် သည့် အခြေအနေဖြစ်လာသောကြောင့် ၂၀၀၉ ခုနှစ် အောက်တိုဘာလ တွင်ကျင်းပသည့် တပ်ဦး၏ တတိယအကြိမ်

ညီလာခံ၌ P.S.L.F တပ်မှူးကြီးများအချို့နှင့်စုစည်းကာ တအာင်းအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေး တပ်မတော် (T.N.L.A) ကို အတည်ပြုဖွဲ့စည်းခဲ့ကြပါသည်။

ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး - PSLF/TNLA သည်

(၁) တအာင်းတပ်မှူးသားလုံး အဖိနှိပ်ခံဘဝမှ လွတ်မြောက်ရေး၊

(၂) ဒီမိုကရေစီနှင့်လူ့အခွင့်အရေးကိုအာမခံသည့် တအာင်းပြည်နယ် တည်ဆောက်ရေး၊

(၃) အမျိုးသားကိုယ်ပိုင်ပြဌာန်းခွင့်ကိုအာမခံသည့် ဒီမိုကရက်တစ်ပြည်ထောင်စုနိုင်ငံ တည်ဆောက်ရေး ဟူသော နိုင်ငံရေးရည်မှန်းချက်ကို ဦးတည်ကြိုးပမ်းနေပါသည်။

ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး PSLF/TNLA သည် ချမှတ်ထားသည့် ဦးတည်ရည်မှန်းချက်များ ရရှိ အောင်မြင်နိုင်ရန်အတွက် အဖွဲ့အစည်းတွင်း စုပေါင်းခေါင်းဆောင်မှုစနစ်ဖြင့် လုပ်ငန်းများဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။ တအာင်းပြည်သူလူထုတို့၏ ထောက်ခံအားပေးမှုကြောင့် ငါးနှစ်တာကာလအတွင်း PSLF/TNLA တွင် လုပ်ငန်းဌာန (၁၂) ခုနှင့် လုပ်ငန်းကော်မတီ (၂) ခုဖွဲ့စည်းကာ လုပ်ငန်းများမြန်ဆန်စွာ ဆောင်ရွက်လျက်ရှိပါသည်။

ကာကွယ်ရေးဌာနလက်အောက်ရှိ တအာင်းအမျိုးသားလွတ်မြောက်ရေးတပ်မတော် TNLA သည် မိမိတို့ တအာင်းလူမျိုးများ အခြေချနေထိုင်သည့် တောင်ပေါ်ဒေသများတွင် (ယခုလက်ရှိ ရှမ်းပြည် မြောက်ပိုင်းဒေသ) တပ်ရင်း (၂၇) ရင်းဖြင့် စုစည်းထားသည့် တပ်မဟာ (၅) ခုဖြင့် အခြေစိုက်လှုပ်ရှားလျက်ရှိပါသည်။ လူထုထောက်ခံမှု ပိုမိုရရှိလာ သဖြင့် တပ်ဖွဲ့ဝင်အင်အားများ နေ့စဉ်နှင့်အမျှတိုးများလာလျက်ရှိပါသည်။

PSLF/TNLA ၏ နိုင်ငံရေးတွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးလုပ်ငန်းကော်မတီသည် ၂၀၁၃ ခုနှစ် ဇူလိုင်လ ၃၀ ရက်နေ့တွင် မြန်မာအစိုးရ၏ ပြည်ထောင်စုငြိမ်းချမ်းရေးဖော်ဆောင်ရေးလုပ်ငန်းကော်မတီ UPWC နှင့် တရုတ်-မြန်မာနယ်စပ် မူဆယ်မြို့တွင် တကြိမ်သာတွေ့ဆုံဆွေးနွေးခဲ့ရရှိခဲ့သည်။ မြန်မာအစိုးရဖက်မှ မိမိတို့ဒေသအတွင်းထိုးစစ်များမရပ်ပဲ မိမိတို့အား ယင်းတို့ချမှတ်ထားသည့်အပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးကို သဘောတူလက်မှတ်ထိုးရန် တဖက်သတ်ဖိအားပေးမှု များကြောင့် ဆက်လက်တွေ့ဆုံနိုင်ခြင်းမရှိသေးပါ။

သို့သော်လည်း PSLF/TNLA သည် တနိုင်ငံလုံးအပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးဆိုင်ရာ ညှိနှိုင်းရေးအဖွဲ့ - NCCT တွင် ပါဝင်ကာ သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းအားလုံးပါဝင်သည့် တနိုင်ငံလုံးအပစ်အခတ်ရပ်စဲရေးစာချုပ်- NCA ဖြစ်စဉ်တွင် အစဉ်တစိုက်ကြိုးပမ်းခဲ့ပါသည်။ မြန်မာအစိုးရအနေဖြင့် NCA စာချုပ်ရေးထိုးရာတွင် သက်ဆိုင်ရာအဖွဲ့အစည်းအားလုံး ပါဝင်ခွင့်ကို အမျိုးမျိုး ကန့်သတ်ခဲ့သော်လည်း မိမိတို့မှ အားလုံးပါဝင်ခွင့်ရရှိရန် ဆက်လက်ကြိုးပမ်းနေပါသည်။

PSLF/TNLA အနေဖြင့် နိုင်ငံရေးပြဿနာကို နိုင်ငံရေးနည်းလမ်းဖြင့်တွေ့ဆုံဆွေးနွေး အဖြေရှာရေးကို လက်ခံ ထားပြီး၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်သဘောတူနိုင်သည့် အပစ်ရပ်ရေးမှတစ်ဆင့် နိုင်ငံရေးတွေ့ဆုံဆွေးနွေးရေးအတွက် လိုက်ပါ ဆောင်ရွက်နိုင်ရန် ပြင်ဆင်ဆောင်ရွက်ထားပါသည်။

ယခု ကျင်းပသော ၂၁ ရာစုပင်လုံညီလာခံ သို့ အခြားတိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့အစည်း များနှင့်အတူ တက်ရောက်လိုသော်လည်း၊ လက်နက်စွန့်ပါမည်ဟု သဘောဆောင်သော ကတိကဝတ်ပါထုတ်ပြန်ချက် ကို မထုတ်ပြန်နိုင်သဖြင့် ပါဝင်တက်ရောက်ခွင့် မရရှိခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နိဂုံးချုပ် အကြံပြုချက်

ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံ၏ နှစ် (၆၀) ကျော်ကြာ ပြည်တွင်းစစ်မီးကိုအပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းရန် လိုအပ်ပါသည်။ ပြည်တွင်းစစ်မီးကြောင့် နိုင်ငံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်မှု ဆိုးရွားစွာထိခိုက်စေပြီး၊ တိုင်းရင်းသားလူမျိုးများအကြား စိတ်ဝမ်းကွဲမှုများ ပိုမိုနက်ရှိုင်းကာ ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓါတ် အားနည်းပျက်စီးခဲ့ကြရပါသည်။ နိုင်ငံရေးနှင့်အမျိုးသားရေး ဦးဆောင်သူများ အကြား ယုံကြည်မှု မတည်ဆောက်နိုင်သေးသဖြင့် အားလုံးပါဝင် လက်ခံနိုင်မည့် နိုင်ငံရေးဘုံသဘောတူညီချက်များ ရရှိနိုင်ရန် အလှမ်းဝေးနေဆဲဖြစ်ပါသည်။

၂၁ ရာစုပင်လုံညီလာခံသည် တစ်နိုင်ငံလုံးအပစ်အခတ်ရပ်စဲပြီး တိုက်ပွဲများလုံးဝရပ်တန့်စေရန် ဆွေးနွေးအဖြေရှာသင့်ပါသည်။ လူမျိုးစုလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအဖွဲ့ တဖွဲ့ဖွဲ့နှင့် မြန်မာ့တပ်မတော် တိုက်ပွဲဖြစ်ပွားနေလျှင်လည်း ပြည်တွင်းစစ်ဖြစ်ပွားနေခြင်းဖြစ်ပြီး ငြိမ်းချမ်းရေး မရရှိနိုင်ပါ။

လူမျိုးရေးခွဲခြားဖိနှိပ်မှုနှင့် နိုင်ငံရေးသဘောထားကွဲလွဲမှုများကြောင့် လက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးလှုပ်ရှားမှုများ ပိုမိုအားကောင်းလာခြင်းဖြစ်ပြီး လက်နက်ကိုင်ပဋိပက္ခအပြီးတိုင်ချုပ်ငြိမ်းရန်မှာ အားလုံးပါဝင်လက်ခံနိုင်သည့် နိုင်ငံရေးသဘောတူညီချက်များရရှိရန် ကြိုးပမ်းကြရမည်ဖြစ်ပါသည်။ ထိုကဲ့သို့ အားလုံးပါဝင်လက်ခံနိုင်သည့် နိုင်ငံရေးသဘောတူညီချက်များရရှိနိုင်ရန်အတွက် သက်ဆိုင်သူအဖွဲ့အစည်းများအားလုံးပါဝင်သည့် တွေ့ဆုံဆွေးနွေးပွဲဖြစ်လာရန် ၂၁ ရာစုပင်လုံညီလာခံမှကြိုးပမ်းဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။ မြန်မာနိုင်ငံ၏နိုင်ငံရေးပြဿနာကို ဖြေရှင်းရာတွင်အဖွဲ့အစည်းတစ်ခုတည်း၊ လူပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးတည်း မှပိုင်ပုံစံအဖြစ်ကိုင်တွယ်ချယ်လှယ်ခြင်းမပြုဘဲ အမှန်တကယ်ပြုပြင်ပြောင်းလဲမှုများကိုပြုလုပ်နိုင်ရန် တိုင်းရင်းသားပြည်သူလူထုများ၏သဘောထားကို ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာ လက်ခံဆောင်ရွက်သင့်ပါသည်။

၁၉၄၇ ပင်လုံစာချုပ်သည် တောင်တန်း-ပြည်မ စည်းလုံးညီညွတ်မှုကိုရရှိစေခဲ့ပြီး၊ လွတ်လပ်သည့် ပြည်ထောင်စုမြန်မာနိုင်ငံကို မွေးဖွားပေးခဲ့သည်။ သို့ပါသော်လည်း ပင်လုံကတိကဝတ်ကို ဖောက်ဖျက်ခဲ့သဖြင့် ရာစုနှစ်ဝက်ကျော်ကြာ ပြည်တွင်းစစ်ကြီးမှ ရုန်းမထွက်နိုင်ခဲ့ပါ။ ယခု ကျင်းပနေသည့် ၂၁ ရာစုပင်လုံညီလာခံသည် တိုင်းရင်းသားလက်နက်ကိုင်တော်လှန်ရေးအင်အားစု အားလုံးပါဝင်ခွင့်မရသည့်အပြင် မြန်မာ့တပ်မတော်၏ ငြိမ်းချမ်းရေးမူသတ်မှတ်ချက်များမှာ အမှန်တကယ်ရှေ့တိုးနိုင်ရန် အဟန့်အတားကြီးတရပ်ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုကြောင့် ထိုကဲ့သို့သော မြန်မာ့စစ်ခေါင်းဆောင်များအလိုကျနိုင်ငံရေးအဖြေရှာမှုသည် ပြည်ထောင်စု ပြိုကွဲကျဆုံးရေးဆီသို့ ဦးတည်နေခြင်းသာဖြစ်သောကြောင့်၊ ၂၁ ရာစုပင်လုံညီလာခံမှ ပြုပြင်ပြောင်းလဲသင့်သည်များကို ရဲဝံ့ပြတ်သားစွာကိုင်တွယ်ရှေ့ဆောင်သွားရန်လိုအပ်ကြောင်း မိမိတို့ ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး PSLF/TNLA ၏ နိုင်ငံရေးအမြင်သဘောထားကို လေးစားစွာပေးပို့လိုက်ပါသည်။

... ဘုံပင်ဘိုန် ကုင်တအောင်း ...

ဗဟိုအလုပ်အမှုဆောင်ကော်မတီ
ပလောင်ပြည်နယ်လွတ်မြောက်ရေးတပ်ဦး
P.S.L.F / T.N.L.A
၃၁ ရက်၊ ဩဂုတ်လ၊ ၂၀၁၆ ခုနှစ်။